

derij: „De Tocht naar de Eeuwige Stad”, de zeven extatische koppen, voortrukkend langs den grauwen gevel der middeleeuwsche stede-burcht, — en dit zooveel onstuimiger tafereel, gewelddadig bijna.

Hij herinnerde zich de woorden, waarmee Mussolini zelf de „sagra” der veertigduizend te Napels omschreef: „een ritus van broederschap en liefde,” — en hij ervoer dat, nu alles was gewonnen, er iets, een schakeering uit dien schoonen tijd, verloren ging. Dát was de brandende verwachting geweest. Dit was het zeker bezit. In dit grootsche en trotsche was iets hards gekomen.... Het kwelde Renato.

Weer zag hij dien ongemakkelijken Caesars-kop vóór zich, en achter hem, in de open balkondeuren, de bloedroode gestalte van den kardinaal-aartsbisschop, met het witte gezicht onder den bloedrooden hoed.

Was er in Mussolini's toon iets oorlogzuchtigs geweest? vroeg Renato zich af. Misschien toch niet. Eerder iets van gestaáld te zijn tegen oorlog, iets heroïsch.... Maar „Christus, de Heer der Heerschers”, die spreuk, gegrift boven de ingangspoort, dat leek toch een slecht gekozen onderschrift....

Het was een oogenblik niet mogelijk, vooruit te komen in het gedrang. Hij had zijn plaatsje gehad opzij van de Loggia dei Lanzi, vlak onder de Judith van Donatello; en hij was nog pas tot het café Orcagna gevorderd....

— Vreemd, op zijn schilderij waakte alleen de David (maar de echte, ivoorkleurige) voor een stuk van het Palazzo Vecchio, en toen hij eens aan Gian Carlo de verklaring gaf: het symbool van het Fascisme, de jeugdige held, die den grommenden Goliath verslaat, — toen had zijn gestudeerde jonge vriend geantwoord: „maar weet u wel, dat zijn pendant, Hercules, die den vuurspuwenden reus Cacus versloeg, óók het Fascisme zou kunnen voorstellen?” „Eén beeld is genoeg,” was zijn weerwoord geweest, „ik houd het bij Michel Angelo.” Nu dacht hij: Hercules' stoerdere overwinnaars-figuur, die kon het symbool van Mussolini zelf zijn....

En terwijl hij zoo liep te peinzen, zag hij eensklaps, op het trottoir aan den overkant, Lorenzo, die met uitgerekten hals stond rond te spieden. Meteen kreeg die zijn vader in het oog en drong door de voortschuifelende menigte naar hem toe....

„Heb je Aurora niet gezien?” vroeg hij al over de hoofden van een paar mensen heen, „ik zou bij den Mercato Nuovo op haar wachten.... Misschien zijn we elkaar misgelopen....”

Zij geraakten nu wat meer in de ruimte en schoven de Via Vacchereggia in.... En op den hoek van de Por Santa Maria, daar zagen ze Ottavio, den strooehoed achter op het voorhoofd, rood en vervaard, met stekende oogen, tusschen de menschen doorhaasten.... Hij schoot op hen af.

„Heb jullie Aurora niet gezien?”